

[Ninn-Hansen.]

Nu vil jeg gerne spørge statsministeren, idet jeg går ud fra, at statsministeren har givet de to ministre tilladelse til at gå ind i dette udvalg, hvordan han opfatter deres udtalelse. Indenrigsministeren siger, at udvalget foreslår det og det. Det har altså også to ministre været med til. Opfatter statsministeren det så ikke på samme måde som vi andre, nemlig at to regeringsmedlemmer er gået ind for en socialisering, noget, som vi andre mener er ganske og aldeles forkert, når man ser det med patienternes, altså befolkningens, syn?

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Jeg vil gerne rette den lille misforståelse, som nu skal blive til den store sag. Der er tale om en almindelig følgeskrivelse, man har lagt ved det debatoplæg, der er udarbejdet af udvalget; det er det, der er tale om. Men bortset fra det kan jeg sige til hr. Ninn-Hansen og til hr. Brixtofte, at det er socialdemokratiets opfattelse, at der også i hele denne sektor er brug både for en debat og uden tvivl også for nydannelser på en lang række områder. Derfor skal vi have debatten, men hvordan indholdet i den revision og de ændringer, der skal laves, skal være, vender vi tilbage til, og dér vil vi ikke for tidligt lade os presse til en stillingtagen til noget, som naturligvis heller ikke vi på nuværende tidspunkt er sikre på hvordan man skal løse. Derfor et debatoplæg. Endnu en gang: det er en selvfølgelig og naturlig proces i et demokratisk samfund og især i et parti, som vitterlig er demokratisk.

Camre (S):

Må jeg komme med den supplerende oplysning, at den skrivelse, som hr. Brixtofte henviser til, og som de to nævnte ministre har underskrevet, er en . . .

Formanden:

Ingen diskussion med spørgeren.

Camre (S):

Nej, hr. formand. Der er tale om, at et udvalg, som må betragtes som værende en arbejdsgruppe under partiets sundheds- og socialudvalg, er blevet nedsat med henblik på at udarbejde dette diskussionsoplæg, og det er ikke således, at de pågældende ministre har været medlemmer af den nævnte arbejdsgruppe. En-

delig er det således, at den tilføjelse, der er gjort i programmet, og som er gjort af partiets social- og sundhedspolitiske udvalg, ikke omfatter selve arbejdsgruppens medlemmer.

Formanden:

Jeg er nødt til at sige, at det sidste indlæg falder ganske uden for spørgetiden – jeg beder hr. Camre lytte – det hører ganske uden for spørgetiden også med den form, det havde.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af Steen Folke (VS) til statsministeren:

»Kan statsministeren bekræfte, at regeringen mener, at Grønland kan få lov til at sejle sin egen sø, hvis den grønlandske befolkning vil have ejendomsret til undergrunden?«

(Spm. nr. 102).

Skriftlig begrundelse.

Statsminister Anker Jørgensen er i en række dagblade citeret for en udtalelse i Grønlands radio med nogenlunde følgende ordlyd: Grønland kan få lov til at sejle sin egen sø, hvis man vil have anerkendt, at undergrunden tilhører befolkningen. Et krav om grønlandsk selvstændighed vil næppe møde modstand fra dansk side. (Her citeret efter B.T. den 5. november i år).

Denne kyniske udtalelse kommer sådan set ikke som nogen stor overraskelse, men den harmonerer dårligt med de talrige politikkerklæringer om den dybe samhørighed mellem Grønland og Danmark.

Efter at Grønland i et par hundrede år har været en dansk koloni, er det utænkeligt, at landet fra den ene dag til den anden skulle kunne klare sig uden økonomisk støtte fra Danmark.

Dette ved regeringen naturligvis godt og benytter det nu som pressionsmiddel til at sikre, at den danske stat fortsat får »højhedsret« over Grønlands undergrund, selv om der etableres et »hjemmestyre«. »Hjemmestyret« skal med andre ord ikke suverænt råde over de naturlige ressourcer, som må være det grønlandske folks eksistensgrundlag.

Det er vanskeligt at se den danske politik som andet end et forsvar for, at multinationale selskaber, danske kapitalinteresser og den danske stat fortsat skal have adgang til at udnytte